

**HERVÉ SUYS**

# **WATER VERPAKKEN**

**--- 83 VERHALEN**

# INHOUD

|    |                                                |
|----|------------------------------------------------|
| 8  | Er was eens                                    |
| 9  | Volg de gids                                   |
| 10 | Platero en ik: De brug                         |
| 11 | Een nieuwe thuis                               |
| 12 | Kleur bekennen                                 |
| 15 | Alles op een rijtje                            |
| 16 | Platero en ik: De jacht                        |
| 17 | Rex!                                           |
| 18 | Ingrediënt                                     |
| 19 | Brief van ons ma                               |
| 21 | Planeet B                                      |
| 29 | Trovianado                                     |
| 36 | Smaaktwist                                     |
| 37 | Roker-af                                       |
| 39 | Justin Case: De Tanya-trant                    |
| 40 | Schroom                                        |
| 41 | De eerste keer                                 |
| 43 | Zin                                            |
| 44 | Platero en ik: De Sinaasappelboom              |
| 45 | Kiek                                           |
| 46 | Volg de gids: De schrijver                     |
| 47 | Jimmy, Jules en Vincent in het postkantoor     |
| 51 | Dromen elektrische wagens van strandvakanties? |
| 52 | Siblings                                       |
| 53 | Het nieuwste moment van de waarheid            |
| 56 | De nieuwe zakelijkheid                         |
| 57 | Landtong                                       |
| 58 | Liefste Eva                                    |

|     |                                                                                  |
|-----|----------------------------------------------------------------------------------|
| 59  | Een moordmachine                                                                 |
| 63  | Requiem op verzoek                                                               |
| 64  | Platero en ik: Vader                                                             |
| 65  | A day in the life                                                                |
| 66  | Beide mirakels van de Niños de la Iglesia<br>de la Santa Cruz                    |
| 72  | Platero en ik: De Kolonel krijgt post                                            |
| 73  | Justin Case: Een fles Brandy                                                     |
| 74  | Whodunnit                                                                        |
| 75  | Loslaten, zei ze                                                                 |
| 76  | Een goede dag                                                                    |
| 77  | Jeroen                                                                           |
| 78  | De beschermeling                                                                 |
| 81  | Volg de gids: Expo                                                               |
| 82  | Art Roze                                                                         |
| 83  | Linkerlussen                                                                     |
| 84  | Platero en ik: Freebird                                                          |
| 85  | Musicing Auceps                                                                  |
| 87  | Leven met een 17-jarige                                                          |
| 88  | Scriptloze droom                                                                 |
| 89  | Na de lezing                                                                     |
| 93  | Platero en ik: Ode in de tuin                                                    |
| 94  | Oliver's Army                                                                    |
| 95  | Volg de gids: Hotel L'escout                                                     |
| 96  | Tijd voor een ongeval / (schrappen: tijd)<br>Voor een ongeval / Voor een ongeval |
| 101 | Droomjob                                                                         |
| 102 | Kruiswoord 20221129                                                              |
| 103 | San Ripolo                                                                       |
| 104 | Douche                                                                           |
| 105 | Wishing Well                                                                     |
| 106 | Platero en ik: Pedro                                                             |

|     |                               |
|-----|-------------------------------|
| 107 | Elders                        |
| 108 | Bloedbad                      |
| 112 | Tijdsbestek                   |
| 113 | Platero en ik: Louissette     |
| 114 | Platero en ik: Eekhoorn       |
| 115 | Het bestaan van Milan         |
| 116 | Papieren                      |
| 117 | Digirisolo                    |
| 121 | Uit                           |
| 122 | Platero en ik: Weduwe Polinka |
| 123 | Het grote lot                 |
| 124 | Volg de gids: Pi              |
| 125 | Platero en ik: Vuurwerk       |
| 126 | Driewieler                    |
| 128 | Het ontstaan van een specimen |
| 129 | Platero en ik: De zoete zonde |
| 130 | Stoppen met kappen            |
| 131 | Het masker                    |
| 132 | Platero en ik: Om weg vragen  |
| 133 | Eerste winter                 |
| 134 | De antiekshow                 |
| 135 | Pop                           |
| 136 | Ingrediënt, revisited         |
| 137 | Platero en ik: Juf Dolores    |
| 138 | Water verpakken               |
| 146 | Dank                          |

# ER WAS EENS

Er was eens een nieuwe pen die als eerste opdracht kreeg: schrijf een verhaal met als titel 'Er was eens'. De eigenaar van de pen en tevens auteur van het stuk dat u nu leest was zeer benieuwd naar het resultaat van deze eerste samenwerking. De allereerste bemerking was dat de inkt vrij vlug droogde. Of dit de verdienste van de pen was of van de inkt wist hij niet, maar het was mooi meegenomen.

Hij had de pen gekocht in de winkel met kantoorbenodigheden waar hij telkens binnenstapte als hij er langskwam.

En het dient gezegd: de auteur neemt ze graag in de hand.

Dus onthoud: de stukjes die u voortaan van hem leest, zijn met deze pen geschreven.

## VOLG DE GIDS

Zondagvoormiddag, aan de toeristische dienst.

‘Dames en heren, graag even uw aandacht. (*wacht even*) Dank u. Mijn naam is Marcel Sibli en ik ben uw stadsgids voor vandaag. Ik zal u door mijn geboorteplaats loodsen langs de fraaiste gebouwen uit de boeiendste architecturale periode. Af en toe zal ik eens spieken in dit boek (*heft het boek in de lucht en draait het in de richting van alle aanwezigen*): ‘Rodnacum, straatnamen verklaard’, door de heer Willem J. Vokinck, om er een fragment uit te lezen. Dit boek is verkrijgbaar bij onze toeristische dienst en kan u zich daar na de rondleiding aanschaffen – wij aanvaarden ook alle gangbare kredietkaarten. Zijn er vragen? (*wacht even*) Nee? Goed zo. Dan zijn we vertrokken.’

## PLATERO EN IK: DE BRUG

Herinner je je vorig jaar, Platero? We waren op weg naar de weduwe van Señor Jiménez om haar wat dood hout te brengen om de winter door te komen. We waren bijna halfweg de enge stenen brug over de Rio Molina toen Juan, de norse opzichter van de hacienda, naar ons kwam gelopen. Hij riep heel luid dat hij gehaast was: hij verdacht er zijn dochter van afgesproken te hebben met Ramon, de nieuwe staljongen. Hij moet je nogal aan het schrikken gebracht hebben, Platero, want er was geen manier om je in beweging te krijgen. Je bleef er ruim een uur staan.

Juan stuurt zijn groeten: 'Zeg maar aan jouw ezel dat dankzij zijn koppigheid ik nu grootvader ben.'

# EEN NIEUWE THUIS

‘Hallo, wij zijn de nieuwe pleegouders. Zijn de kleintjes klaar?’

De vrouw die de deur opende heeft tranen in de ogen.

‘Jullie zijn vroeg.’

‘We waren ongeduldig om hen te zien.’

‘Beloof me dat jullie goed voor hen zullen zorgen.’

‘Euh... ja, natuurlijk. We beloven het.’

‘Ik haal mijn man.’

Even later komt een man aan de deur. Hij draagt een mandje en overhandigt dat aan de bezoekers.

‘Is alles goed met mevrouw? Ze leek overstuur.’

‘Ja, ze heeft het altijd moeilijk om afscheid te nemen.’

‘Ze is er zich van bewust dat we ze uiteindelijk zullen opeten?’

‘Ssst. Niet zo luid. Straks hoort ze jullie.’

‘Misschien moeten jullie eens overwegen te stoppen met gratis verse eieren weg te geven.’

## KLEUR BEKENNEN

Uitgerekend op het hoogtepunt, toen ze zou gaan bevallen van haar derde, achtte ze het moment aangebroken om tot een bekentenis over te gaan. Ze wilde de waarheid vertellen aan haar man, de vermeende vader van alle drie de kinderen. Eerst dacht hij dat zijn echtgenote ijelde en uitgeput door de baringspijn wartaal uitkraamde, maar langzamerhand werd de grip waarmee hij haar hand vasthield minder stevig. Er parelden dra evenveel zweetdruppels op zijn voorhoofd als op het hare. Nog voor het eerste gekrijs van de nieuwgeborene – het wordt voor de derde keer een jongen – trok de man zich langzaam en nagenoeg geruisloos terug. Zijn verdwijning werd enkel opgemerkt door de moeder, die een diepe zucht slaakte, opgelucht dat een zware last van haar schouders was gevallen. Vervolgens hervatte ze het hijgen en ritmisch persen dat gepaard gaat met de productie van nieuw leven.

De man liep intussen door de gangen naar het geschenkenwinkeltje van het ziekenhuis. Zijn teleurstelling was groot toen bleek dat ze noch tabak noch alcohol verkochten want aan beide voelde hij thans behoefte.

Hij keek niet eens om toen hij via een draaideur naar buiten liep. Hij tuurde even naar de wolken en stapte vervolgens richting stadscentrum. Bij de eerste drankgelegenheid die hij op zijn route tegenkwam, hield hij halt. Hij duwde de deur open, nam plaats aan een tafeltje en bestelde meteen twee grote glazen bier.

Zo trof ik hem aan, somber starend naar de bodem van zijn lege glazen. Uit hoofde van mijn beroep vertoef ik geregeld in dergelijke etablissementen.

Ik bood de man een nieuw glas aan. Hij aanvaardde, nodigde mij uit aan zijn tafeltje en maakte mij deelgenoot van zijn net geleden leed.

Eerst was hij bevriend geraakt met haar broer, die hij had leren kennen tijdens de thuiswedstrijden van zijn favoriete voetbalploeg, Blauwzwart. Hun vriendschap ging verder dan het spelletje, al vlug kwamen ze bij elkaar over de vloer. De eerste keer dat hij haar zag, zat ze met opgetrokken knieën in de hoek van een zwartleren fauteuil te lezen in een boek dat hij twee weken eerder had gelezen. Eerst keek ze slechts vluchtig op toen hij haar beleefdheidshalve groette, maar al vlug ontspon zich een gesprek. Ze raakte in de ban van zijn literaire kennis. Die dag ging hij fluitend naar huis, terwijl hij haar naam met grote zwaaibewegingen in het ijle schreef. Ook de dagen erna schreef hij die naam in sierlijke letters op elke hoek van elk stukje papier binnen handbereik. Hij reed naar het strand en trotseerde de laatste winterprik om er met blote voeten haar naam in het zand te trekken – eerst met rechts, wat makkelijk ging, daarna wat moeizamer met links. Ze huwden in de lente waarin de voetbalploeg na elf lange jaren nog eens landskampioen werd, uitgerekend op het veld van aartsrivaal Paarswit.

Hun liefde voor elkaar was groot en binnen een korte tijdspanne gaf ze het leven aan twee jongens. De eerste kreeg de naam van een legendarische maar nog niet vergeten doelman van Blauwzwart, de tweede die van de toenmalige spits. Alles verliep schijnbaar harmonieus in het gezin: de man maakte op korte tijd twee keer promotie, de vrouw scheen zich te kunnen vinden in haar rol van zorgende moeder. De kinderen waren wolkjes die, zodra hun leeftijd het toeliet, werden toegelaten tot de plaatselijke voetbalploeg. Stiekem hoopte de vader zijn zonen ooit in het shirt te zien van zijn

geliefde club, blind voor hun gebrekkig spelinzicht en tekort aan techniek.

Na acht jaar kondigde de vrouw bijna terloops en in aanwezigheid van de jongens aan dat ze opnieuw zwanger was. De man was uiterlijk blij verrast, de vrouw glimlachte even en ruimde de tafel af.

's Avonds in bed maakte de man rekensommen en haalde zich dagen en weken voor de geest, maar kwam niet tot een geruststellende oplossing.

In de weken en maanden daarna kon de man haar niet betrappen op een enkel teken van misprijzen of verholen spot. Op de ochtend waarop ze het leven zou schenken aan een derde jongen had ze hem gewoon vriendelijk doch ijselijk be-daard gevraagd om de reiskoffer in de wagen te zetten. Hoe-wel hij van de vorige keren nog wel wist dat de voorbereidin-gen perfect uitgevoerd waren en nu op dit moment enkel van hem verwacht werd de aanstaande moeder veilig naar het kraambed te brengen, kon hij zich moeilijk concentreren. De wagen kwam twee keer hevig schokkend tot stilstand omdat hij naar een verkeerde versnelling schakelde, hij reed de in-gang van het ziekenhuis een keertje voorbij en in de lift druk-te hij op de toets van een andere dienst. Niets van dit alles kon echter haar schijnbaar goede humeur bederven. Ze liet zich alles welgevallen.

Anderhalf uur later lag zij met een baby in haar armen te luis-teren naar diens zachte ademhaling, terwijl de man hier naast mij zit bier te drinken, het kind nog niet eens heeft gezien en zich afvraagt hoe het nu – na haar bekentenis – verder moet met hen... haar bekentenis dat ze het kind niet wil noemen naar de verdedigende middenvelder van Blauwzwart omdat zij eigenlijk al heel lang en in stilte supporter is van Paarswit.

## ALLES OP EEN RIJTJE

Optie 1: de gelezen boeken volgens grootte aan de linkerzijde, ongelezene aan de rechter.

Optie 2: van boven naar beneden – verspreid over de zeven legplanken van mijn boekenkast – gerangschikt volgens de kleuren van de regenboog. Of van beneden naar boven, daar ben ik nog niet helemaal uit.

Maar eerst, de dagelijkse routine: de radio aan en luisteren naar de recentste updates, elke dag op hetzelfde tijdstip, in de hoop dat het voorbij etmaal geen doden te betreuren vielen, dat er geen nieuwe ziekenhuisopnames waren en dat diegenen die er liggen – zelfs die op Intensieve Zorgen – naar huis mogen.

Maar dat gebeurt vandaag niet.

Vandaag probeer ik alles een beetje op een rijtje te houden door te kiezen tussen twee opties.

## PLATERO EN IK: DE JACHT

Het zal je verheugen te vernemen, Platero, dat de graaf heeft besloten om per direct geen jachtpartijen meer te houden of toe te staan op zijn landgoed.

Je zal voortaan niet meer opgeschrikt worden door luide knallen uit oude geweren, jij en alle andere dieren uit het dorp, noch zal de geur van het kruit dagenlang over de velden hangen als een hardnekkige nevel in het najaar.

Wel zal ik die heerlijk gekruide wildpastei, die de graaf me jaarlijks liet brengen, van nu af aan moeten missen.

Ramiro, de oude stroper, lachte in zijn vuistje en grinnikte toen hij me toevertrouwde: 'Die recente verplichting om fluohesjes te dragen tijdens het jagen was er voor de graaf te veel aan.'

## REX!

Hij had het nooit graag gedaan en vermoedelijk zal hij het – in tegenstelling tot vele van zijn vrienden en kennissen – nooit graag doen, dat wandelen. Het schijnbaar doelloos stappen, kuieren bijna. Een blokje om ofzo. Het romantische beeld van dik ingeduffeld in warme winterkledij (denk hierbij aan meerdere bovenlagen) en gummilaarzen in herfstige bossen rond te hossen tussen dorrende bladeren is hem volledig vreemd. Evenzeer ontbreekt hem de drang de eerste lentezon op te snuiven, uit te glijden op verraderlijke ijspegels of in de zomer langs de branding vruchteloos te turen naar overzeese gebieden (néé, je kan Engeland van hier niet zien). De gruwel.

Maar een heuse trektocht, dat trok hem wel aan. Een bedevaart bijvoorbeeld, al was het maar rond zijn eigen stad of een baard groeien tijdens maandenlang zwerven in verre streken, tot iedereen hem vergeten zou zijn. Dan terugkeren, haast onherkenbaar wegens fel vermagerd omwille van enkel innemen van essentieel voedsel, inzicht dat hem boven op een berg werd ingefluisterd.

Al deze gedachten komen bij hem op wanneer Rex aan zijn leiband staat en zacht blaft.

# INGREDIËNT

Natuurlijk was Mickey ten zeerste vereerd dat de grote tovenaar Merlijn hem – een eenvoudige leerling – had uitverkozen om een belangrijk ingrediënt te halen voor zijn geheime toverdrank.

Hij gaf zijn paard de sporen en reed dagenlang naar het zuiden tot hij de dorre woestijnheuvels zag opdoemen. Hij ontdekte een verscholen wolvennest: vijf welpen en hun moeder. De jongen leken te willen spelen, maar de wolvin gromde vervaarlijk. Zonder enige aarzeling trok hij zijn dolk en doodde haar.

Wolfsmelk, een eigenaardig ingrediënt waar Merlijn om gevraagd had, dacht hij.

Op de terugweg zag hij planten die hij nooit eerder had gezien: ‘Waarom neem ik er niet enkele mee naar huis, wie weet kan Merlijn deze ook ergens voor gebruiken.’

## DE BRIEF VAN ONS MA

Ik hoop vanzelfsprekend dat ik me vergis, maar ik vrees dat ik stervende ben.

Natuurlijk, ik weet het, elk levend organisme is gedoemd om uiteindelijk te verdwijnen. Maar ik had niet verwacht dat mijn einde er nu al zat aan te komen. Hoelang ik nog te gaan heb, weet ik niet, maar een gif maakt zich meester van mij, schijnbaar onherroepelijk. De meningen onder de specialisten zijn verdeeld, soms zelfs tegenstrijdig. Sommigen hebben me volledig afgeschreven, anderen koesteren nog hoop mits dringende en drastische maatregelen. Weer anderen zeggen dat ik me helemaal geen zorgen hoeft te maken, alsof het een ordinaire verkoudheid betrof. In hen heb ik het minste – wat zeg ik: totaal géén – vertrouwen. Ze hebben een verborgen agenda die niet over mij of mijn gezondheid gaat. Met de eersten heb ik dan weer geen geduld – ze ontfemen me het laatste sprankeltje hoop.

Mijn hart gaat uit naar de middelste groep, die misschien met de moed der wanhoop het onvermijdelijke probeert af te wenden. Uitzicht op een zorgeloze toekomst is er echter niet. Het mag weliswaar gezegd en ik ben er niet weinig fier op: ik ben eerder een taaie tante. Het had al veel eerder met mij gedaan kunnen zijn.

Men opende mij de aders, ze vingen een goedje op waarvan ze dachten dat het hen eeuwige glorie, aanzien en waanzinnige fortuinen kon bieden. Tijd om te herstellen had ik niet. Ze sloegen (en slaan) er elkaar de kop voor in. Ik probeerde nog te waarschuwen voor de noodlottige gevolgen, ik schokte,

schudde en beefde uit alle macht, maar werd amper gehoord.  
De littekens zullen nooit helen.

Het aantal bomaanslagen dat ik overleefd heb, is niet te tellen. Bij elke knal stierven niet enkel vele onschuldige slachtoffers, maar werd ik ook steeds zwakker.

Alsof ik het al niet moeilijk genoeg kreeg om te ademen, werd nagenoeg de helft van mijn longen verwijderd. En zelfs nu ik het water aan de lippen krijg, bezoedelen ze me rustig verder. Alsof er geen vuiltje aan de lucht is. (Grapje, mocht het niet zo triest zijn.)

Veel liefs,

Moeder Aarde

## PLANEET B

Reeds op jeugdige leeftijd raakte de jongen gefascineerd door sterrenkunde. Toen hij twaalf was had hij op een rommelmarkt een telescoop op de kop kunnen tikken. Hij had het apparaat van nieuwe lenzen moeten voorzien om toch iets aan het firmament te kunnen waarnemen door het raampje van zijn zolderkamer. Hij kon urenlang eenzaam in de nachturen en was eerder triestig op bewolkte nachten.

Het duurde niet lang of hij kende niet enkel de namen van de sterrenbeelden, hij kon ze ook vrij vlug lokaliseren en bij de meeste – de belangrijkste, zei hij altijd – ook nog eens hun sterren opnoemen. Hij berekende hun onderlinge afstanden. (Hij had dit ook in grote, dikke boeken kunnen opzoeken, maar sceptisch als hij was, gaf hij er de voorkeur aan de proef op de som te nemen.) Hij beeldde zich volledig nieuwe werelden in en droomde van grootse ontdekkingen.

Zijn ouders begonnen zich na verloop van tijd zorgen te maken: de jongen getuigde van weinig andere interesses dan sterrenkunde. Hun angst bleek ongegrond. Ondanks zijn fascinatie voor astronomie verwaarloosde de jongen allerm minst zijn schoolse taken, een voorwaarde die zijn ouders gesteld hadden. Hij behaalde uitmuntende resultaten, niet enkel bij voor de hand liggende vakken zoals aardrijkskunde en andere wetenschappelijke vakken zoals fysica, biologie en chemie, maar ook voor taalvakken (toegegeven, het ene al wat beter dan het andere) en geschiedenis.

Hij vatte universitaire studies aan en slaagde met grootste onderscheiding. De ruimtevaartorganisaties verdrongen elkaar om de wonderknaap in te lijven. Hij bestudeerde elk

aanbod aandachtig, voerde meerdere gesprekken met potentiële werkgevers en koos uiteindelijk voor diegene die hem de grootste creatieve vrijheid garandeerde. De werkgever hield woord en de jongen – ondertussen een man geworden, we noemen hem voortaan ‘de man’ – kreeg de ruimte te investeren in zijn ideeën en hoefde niet meteen te mikken op snel en goedkoop succes.

Enkele jaren later, toen er reeds enkele belangwekkende ontdekkingen op zijn palmares stonden, had hij een flat in de hoofdstad: een eenvoudig ingerichte stek op de tweede verdieping in een vrij drukke straat. Hij maakte er een erezaak van minstens om de andere dag een vers bereide maaltijd te nuttigen – de andere dagen werd het afhaal of ging hij uit eten.

Het water voor de pasta kookte al, die middag aan het begin van het nieuwe jaar, toen hij een ander soort rumoer hoorde dan hij gewoon was. Hij opende het raam en zag een meute jongelui passeren, later die dag maakten de media melding van meerdere tienduizenden. Ze scandeerden leuzen en hadden die in viltstift geschreven op grote kartonnen borden, als alternatief voor spandoeken.

**‘Brossen voor bossen’**

**‘Act now or die later’**

**‘The ocean is rising and so are we’**

**‘Of course we’re f\*cking relevant’**

**‘Red het klimaat want het is je maat’**

**‘Save our planet – Save our future’**

Maar het was de volgende die hem het meest intrigeerde:

**THERE IS  
NO PLANET B.**

Hij moest en zou achterhalen wat ze daar eigenlijk mee be-  
doelden.

's Avonds keek hij voor het eerst in tijden naar een nieuws-  
uitzending. Daarin vertelden twee meisjes (de oprichters  
van de hele beweging, zo bleek) dat ze de regering wilden  
aanmanen een degelijk klimaatplan uit te werken, dat we  
onze planeet naar de verdoemenis aan het helpen waren en  
dat er geen Planeet B was.

Planeet B...

Het idee van een back up-planeet liet hem niet meer los. Een  
planeet waar ze helemaal opnieuw konden beginnen en het  
hopelijk verstandiger zouden aanpakken. Helaas, er was geen  
Planeet B waar ze op relatief korte tijd heen konden gaan.

Zijn vaste ritueel voor het slapengaan was een hoofdstuk  
in een detectiveroman te lezen, maar die avond lukte het  
de man niet zich te concentreren. Hij ging naar het raam en  
keek in de nacht, het was een wolkeloze nacht. Geen Planeet  
B te bespeuren, enkel sterren en de maan waren zichtbaar.  
Hij moest denken aan een muzikaal werkstuk dat zijn vader  
hem had leren kennen en dat handelde over de donkere kant  
van de maan, de zijde die wij vanop de aarde nooit te zien  
kregen.

Hij had een ingeving: misschien krijgen we Planeet B nooit  
te zien, maar is ze er wel.

De volgende dag was hij als eerste op kantoor. Hij ging naar  
zijn laboratorium, deed de deur op slot en verstuurde een  
nota waarin stond dat hij onder geen beding wenste gestoord  
te worden. Zijn medewerkers hadden geen idee wat hij er  
uitvoerde.

In de lade van zijn bureau lagen de lenzen die hij als jonge-  
tje gebruikte om 's nachts de maan te observeren. Hij vijlde

ze bij, schaafde er geometrische figuren in, schroefde ze onopgemerkt in de reuzetelescoop van het planetarium, keek door de viewer, haalde de lenzen er weer uit, noteerde enkele bevindingen, maakte nieuwe berekeningen en begon weer helemaal van vooraf aan met vijlen...

(Voor de uiterst kritische lezers: vanzelfsprekend verliet hij wel eens zijn werkplek om zich te verfrissen, uit te rusten, om voedsel en drinken tot zich te nemen enzovoort.)

Na weken isolement riep de man eerst zijn assistenten samen, maakte hen deelgenoot van zijn recente bevindingen en liet een van hen de verzamelde internationale pers optrommelen.

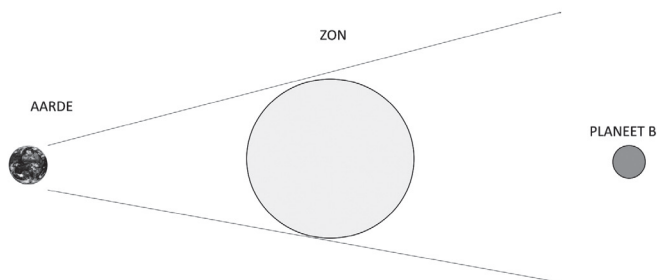
De man was een wetenschapper van aanzien, dus daagden er enkele dagen later flink wat journalisten op en werd het dringen in de kleine perszaal. Hoewel hij reeds menigmaal dergelijke momenten had beleefd, was hij deze keer bijzonder opgewonden. Stipt op het afgesproken tijdstip verwelkomde hij de aanwezige dames en heren.

‘Zoals iedereen weet is de Zon ruim honderd keer groter dan de Aarde, waardoor wij een deel van het heelal – wat zich achter de zon afspeelt – niet kunnen zien. Afgerond is dit een hoek van 23 graden, omgerekend 6 procent.

Stel nu... dat er zich – vanuit ons oogpunt – achter de zon een planeet bevindt die net dezelfde omwenteling als wij rond de zon maakt. Een planeet die we nooit kunnen te zien krijgen.’

Het werd onrustig in de perszaal, er gingen heel wat vingers de lucht in, sommige reporters konden een lach niet onderdrukken en proestten het uit.

De geleerde had een computerprogramma gemaakt om zijn resultaten grafisch voor te stellen. De lichten werden gedimd en op een wit doek werd volgende afbeelding geprojecteerd:



‘Dames en heren...’

Hij wachtte even tot de rust enigszins hersteld was.

‘Dames en heren, ik begrijp uw scepticisme, maar ik heb een lens ontwikkeld die dwars door de Zon kan kijken. En achter de Zon ligt een planeet. Uit onderzoek blijkt dat ze op eenzelfde manier roteert en dezelfde samenstelling heeft als onze Aarde.’

Hoewel hij van nature eerder bescheiden en schuchter was, stond de man nu recht, spreidde theatraal de armen en zei met luide stem:

‘IK HEB PLANEET B GEVONDEN.’



Er werd een team met ervaren wetenschappers, academici, technici en politici aller landen samengesteld onder supervisie van de man – ondertussen verheven tot de adelstand, we noemen hem voortaan ‘de Baron’ – om mee te werken aan het Ultieme Project, wat het voortbestaan van de Menselijke Soort zou kunnen garanderen: in eerste instantie, de exploratie van Planeet B.

Over exploitatie werd nog niet luidop gepraat, maar er waren

al enkele internationale bedrijven die hier wel brood in zagen. Er werd een immens omgekeerd dubbel spiraalvormig ruimtetuig met uitschuifbare poten zowel boven- als onderaan gebouwd, The Spiral Trap. Via een uitgekiend systeem van mobiele platforms kon het hele gevaarte op korte tijd grote afstanden afleggen op Planeet B. Het bood plaats aan een bemanning van 128 mannen én 128 vrouwen. Wie ook maar een beetje een notie van wiskundige berekeningen had, wist dat het niet de bedoeling was dat ze – indien er leven mogelijk was op Planeet B – zouden terugkeren naar de Aarde, maar dat ze ginds voor nageslacht zouden gaan zorgen. De bemanning bestond uitsluitend uit vrijwilligers en werd streng geselecteerd. Er was voldoende zuurstof en voedsel aan boord om het meerdere jaren vol te houden.

Het plan om het tuig ginder te krijgen was even simpel als geniaal.

Er werd in het geheim reeds lang geëxperimenteerd met antizwaartekracht, gebruik makend van donkere energie. Dit was het ideale moment om het in de praktijk te brengen.

De Spiral Trap zou niet afgevuurd worden naar de verre planeet, maar de planeet simpelweg afwachten. Terwijl de Aarde zijn baan rond de zon voortzette, kwam Planeet B dichtbij en na 183 dagen (een half jaar, een halve omwenteling rond de Zon) zou er contact zijn, zo werd berekend.

Met een luide ‘SJWOEFFF’ verdween de laatste strohalm van de mensheid eerst uit het zicht, daarna uit de atmosfeer.



De communicatie met het ruimteschip verliep vlekkeloos, ze stonden voortdurend in contact met het thuisfront.

Aan boord verliepen de eerste dagen wat stroef, de onzekere

toekomst – hoewel allen wisten hoe die er kon uitzien – had een zekere impact op het moreel. Wat als de berekeningen fout bleken en ze eeuwig in de ruimte zouden blijven rondcirkelen? Wat als de waarnemingen omtrent de levensvatbaarheid op Planeet B niet correct waren?

Na twee weken kreeg de bemanning de stem van de Baron te horen.

‘Goedemiddag, mijne dames en heren van The Spiral Trap. Als ik juist geïnformeerd ben, wordt het commando vandaag gevoerd door commandant PN-24085. Kan u dit bevestigen?’

‘Kuch... kuch... ja, dat klopt. Daar spreekt u mee.’

‘Goedemiddag, commandant. Over enkele ogenblikken is er de eerste mijlpaal in de expeditie. Ik zou u willen vragen het bevel te geven de lenzen te richten op volgende coördinaten: N-539-TJSB-065.’

De commandant gaf het bevel en enkele ogenblikken later waren alle aanwezigen op de commandobrug getuige van een adembenemend spektakel: langzaam ontwaarden ze de eerste contouren van Planeet B, glijdend voorbij de zon. Uitbundig gejuich aan boord alsook op de Aarde. Iedereen feliciteerde iedereen, de Baron glimlachte zichtbaar tevreden.

Enkele minuten later werd hij geroepen door een van zijn vaste medewerkers: ‘Kom vlug naar het Planetarium. Ik denk dat u dit zal willen zien.’

Het was minuscuul, maar naast de Zon merkten de geleerden een stip op diametraal tegenover The Spiral Trap en ze bewoog met dezelfde snelheid. Beter gezegd: ze bleef net zo als het ruimtestation hangen, het was de Aarde die naderde.

Bijna een half jaar later – ongeveer op hetzelfde moment dat The Spiral Trap voet zette op Planeet B – had een Aardse delegatie onder leiding van (alweer) de Baron als eerste contact met buitenaards leven.

Op een verlaten vlakte was een driezijdig prisma terechtgekomen.

Er was geen deur opengegaan, maar plots stonden enkele wezens voor de vreemde constructie. Ze zagen er bijna uit als mensen, op enkele kenmerken na. Hun ogen en neusvleugels waren beduidend groter en hun wenkbrauwen waren bij allen meer uitgesproken dan bij Aardlingen.

‘Begrijpt u mij?’ probeerde de Baron.

Een van hen kwam nader en strekte de armen.

‘Godzijdank, jullie begrijpen ons ook... Wij hangen al een half jaar in een baan rond de zon op zoek naar deze plaats, naar Planeet C.’